

MWW

Muzeum Współczesne
Wrocław

**Marco
Angelini**

Muzeum Współczesne
Wrocław

Marco Angelini

SZTUKA. ENERGIA.
ZRÓWNOWAŻONY
ROZWÓJ

Arte. Energia. Sostenibilità

Art. Energy. Sustainability

Wrocław 2026

Sztuka, technologia, miasto: między światłem a cieniem rzeczywistości

*Technologia nie jest tylko narzędziem,
ale sposobem ujmowania świata.*

*Martin Heidegger, Pytanie o technikę
i inne eseje*

Wystawa *Sztuka. Energia. Zrównoważony rozwój* autorstwa Marco Angeliniego w surowej przestrzeni Muzeum Współczesnego Wrocław to refleksja nad gwałtownymi przemianami cywilizacyjnymi, rozwojem technologii i trudną do uchwycenia teraźniejszością. Artysta, badając otaczający go świat, analizuje i przetwarza informacje, tworząc archiwa wizualne, które uwidaczniają twórczą naturę człowieka, istoty *Homo faber*, zdolnej do kształtowania rzeczywistości za pomocą pracy i wynalazczości. W tym kontekście powraca koncepcja *Homo faber*, którą rozwinęła Hannah Arendt w swojej pracy *Kondycja ludzka* (*The Human Condition*, 1958). Filozofka określa ją jako istotę, która poprzez twórczą i technologiczną aktywność przekształca rzeczywistość. Jako wynalazca, budowniczy i organizator tworzy materialny świat pełen artefaktów, a jednocześnie kształtuje swoje otoczenie i podlega jego wpływowi. Jednak, jak podkreśla Arendt, *Homo faber* to nie tylko kreator – jego nieustanna potrzeba wytwarzania prowadzi do refleksji nad przemijalnością i konsekwencjami postępu technologicznego.

Angelini w swoich pracach podejmuje dialog z tą koncepcją. Artysta nie tylko dokumentuje otaczającą go rzeczywistość, lecz także ingeruje w nią, wydobywając z pozornie zużytych, bezużytecznych przedmiotów ich nową wartość. W jego wizji *Homo faber* to jednostka, która w obliczu postępującej technologizacji świata staje przed pytaniem o etykę i odpowiedzialność swoich działań. W twórczości Angeliniego ten dylemat jest wyrażony poprzez napięcie między naturalnym a sztucznym, między tym, co organiczne, a tym, co skonstruowane przez człowieka. To wysmakowana, ale zarazem intensywna opowieść o relacji

człowieka z jego otoczeniem, o pulsującym rytmie życia, o symbiozie dźwięku i obrazu oraz o sposobach, jakimi ludzka percepcja nadaje znaczenie przestrzeni.

Angelini, niczym współczesny *Homo faber*, poprzez sztukę tworzy alternatywną rzeczywistość, w której odbiorca jest zmuszony do refleksji nad własnym wpływem na świat. Świadomy włoskiej tradycji i bogactwa symboliki, artysta wprowadza do swojej abstrakcyjnej sztuki uniwersalne znaki i kody kulturowe, które odwołują się do idei cyrkularności, ekologii i procesów odradzania się natury. W cyklu *Żarówki* (2021–2024) koncentruje się na tych prostych, powszechnych obiektach, które przez większość czasu pozostają niezauważone, aż do momentu, gdy gasną i zostają wyrzucone. Wówczas ich obecność staje się bardziej namacalna, a powierzchnie pokrywa ciemny osad, pęknięte szkło, a forma ulega degradacji. Angelini nie pozwala im jednak zniknąć. W swoich obrazach wydobywa ich ukrytą energię i wprowadza je w nowy kontekst. Jednym z kluczowych dzieł tej serii jest *Eureka* (2024) – płótno, na którym centralnie umieszczona monumentalna żarówka metaforycznie rozświeca tło geometrycznych pasm błękitu. Minimalistyczne środki wyrazu prowadzą widza w podróż pełną emocji i skojarzeń, przypominającą literackie wyprawy w stylu *W 80 dni dookoła świata* Jules’a Verne’a. Odcienie niebieskiego, regularność kompozycji i subtelna gra perspektywiczna budują wrażenie harmonii i spokoju, odwołując się jednocześnie do psychologicznych koncepcji Carla Gustava Junga o sile przekazu sztuki abstrakcyjnej, jako wyrazie procesu psychicznego, który prowadzi do samopoznania i integracji nieświadomych aspektów osobowości.

W innych pracach (2018–2025), powstałych z użyciem paneli fotowoltaicznych, Angelini eksploruje temat relacji między sztuką a technologią w kontekście transformacji energetycznej. Korzysta z paneli i ogniw fotowoltaicznych jako nowoczesnych urządzeń przeznaczonych do pozyskiwania energii słonecznej. W jego interpretacji zużyte i niepotrzebne panele zyskują nowe życie jako elementy artystycznych kompozycji. Ich geometryczna forma zestawiona z biomorficznymi kształtami tworzy intrygujące napięcie. Zniszczona powierzchnia paneli, popękane struktury, refleksy światła odbijające się od powierzchni płytek sprawiają wrażenie, że są one nadal aktywne, jakby wciąż pochłaniały promienie słońca. Dzięki grze koloru i faktury prace te oddają wielowymiarową głębię i narrację o nieustannym przekształcaniu świata. Kolejna seria, *Astronauci* (2023), wprowadza temat przekraczania granic zarówno fizycznych, jak i poznawczych. Artysta odwołuje się do idei Lewisa Mumforda (Lewis Mumford, *The Myth of the Machine: Technics and Human Development*, Harcourt, Brace & World, New York 1967), które podkreślają potrzebę harmonijnego współistnienia człowieka i technologii,

bliską humanizmowi organicznemu, i podważa klasyczne wyobrażenia o ograniczonych możliwościach człowieka. W jego wizji nawet prozaiczne urządzenia elektroniczne, niemal niewidoczne w codziennym życiu, mogą stać się wehikułami umożliwiającymi eksplorację nieznanego. Rakiety, kosmiczne podróże i technologia stają się metaforą ludzkiej ciekawości, nieustannego dążenia do przekraczania dotychczasowych granic i odkrywania rzeczywistości, która wcześniej wydawała się zamknięta i skończona.

Natchnieniem do stworzenia wystawy stał się rytm i dynamika Wrocławia, miasta o bogatej historii i złożonej strukturze urbanistycznej, pełnego kanałów, mostów i różnorodnych kolorowych przestrzeni. Muzeum Współczesne Wrocław to miejsce, które naturalnie wpisuje się w dialog między sztuką, technologią i ekologią. Budynek, pierwotnie zaprojektowany jako schron przeciwlotniczy, ze swoją owalną architekturą i tunelowymi przejściami, przypomina kosmiczny statek zadokowany na chwilę w rzeczywistości. To przestrzeń, która prowokuje do zadawania pytań o przyszłość, kondycję ludzkiego rozwoju i konsekwencje postępu technologicznego.

Wystawa jest przemyślaną podróżą przez światło, energię i przestrzeń. Rozpoczyna ją zbiór obiektów nawiązujących do nowoczesnych technologii: piramidy z plexiglasu, anatomiczne serca wykonane z gipsu lub wydrukowane w technologii 3D, tablice z symetrycznymi plamami przywołującymi testy Rorschacha oraz elementy fotowoltaiczne. Wszystko to prowadzi do projekcji wideo-art *Kroki* (*Passaggi/Steps*, 2018), która wciąga widza w świat niedookreślonej głębi, zapraszając do wyjścia poza schematy myślenia i eksploracji nowych możliwości percepcji. W wydzielonej, półmrocznej przestrzeni wystawowej zanurzamy się w doświadczenie, w którym spotykają się sztuka, kosmos i energia. To miejsce działa na zmysły poprzez światło i materię, tworząc środowisko sprzyjające skupieniu i refleksji.

Prezentowane prace układają się w spójną, symbolicznie zakomponowaną całość. Główną oś narracyjną tej przestrzeni wyznaczają cztery obrazy rozmieszczone zgodnie z kierunkami świata, które tworzą mapę wewnętrznego krajobrazu. *Formy i kolory – Północ* (2015–2025) oraz *Postęp technologiczny – Południe* (2015–2025) to kompozycje, w których artysta wykorzystuje odzyskane materiały: fragmenty paneli fotowoltaicznych, przewody elektryczne, szkło refleksyjne, piankę poliuretanową fonoabsorbującą oraz sznurek. W obu przypadkach pod płótnem umieszczone są światła LED w kształcie kwadratu i koła, które wzmacniają znaczenie kompozycji, symbolizując odpowiednio stabilność i cykliczność. Dwa bieguny – północ i południe – wyznaczają

napięcie między porządkiem a przemianą, między tym, co stałe, a tym, co w ruchu. Na osi wschód–zachód rozmieszczono dwa mniejsze obrazy: *Człowiek-wojownik – Wschód* (2014–2025) oraz *Zachód* (2014–2025). W pierwszym z nich zarys uproszczonej sylwetki ludzkiej, wykonany z gwoździ, pigmentu, kleju i ogniów fotowoltaicznych, zdaje się wyłaniać z faktury materii pod wpływem światła LED umieszczonego po bokach. To obraz, który medytuje nad pamięcią ciała i technologiczną transformacją. W *Zachodzie* natomiast geometryczne formy spotykają się z papierowymi elementami przypominającymi ptaki w locie wykonane metodą origami, tworząc dynamiczną, otwartą kompozycję o tematyce podróży, migracji i zmienności. Wszystkie cztery obrazy łączy obecność sztucznego światła, które nie tylko uwydatnia faktury i formy, lecz także nadaje im symboliczny wymiar. LED-owe źródła światła rozmieszczone pod płótnem lub z jego boków stają się integralną częścią dzieł, ożywiając je i odsłaniając ukryte warstwy znaczeń.

Materiały z odzysku, wyjęte z kontekstu technologicznego, zostają przekształcone w nośniki emocji, pamięci i idei. W tej intymnej, precyzyjnie skonstruowanej przestrzeni pojawia się wyraźna symbolika czterech stron świata, jakby obrazy pełniły funkcję punktów orientacyjnych w krajobrazie ludzkiego doświadczenia. Uzupełnieniem tej wielowarstwowej kompozycji jest projekcja video-art *Orion – Kasjopeja – Wielka Niedźwiedzica* (*Orione – Cassiopea – Orsa Maggiore*, 2020), która pojawia się na suficie sali. Konstelacje gwiazd, niczym pitagorejskie wzory wyłaniające się z kosmicznej nicości, tworzą wizualną metaforę poszukiwania kierunku i sensu. Ich geometryczny porządek koresponduje z formami obecnymi w obrazach, spinając całość wystawy wspólnym mianownikiem kosmicznych odniesień. W efekcie powstaje przestrzeń, w której przeszłość splata się z teraźniejszością, natura z technologią, a sztuka z nauką. Każdy element tej instalacji: obraz, światło, materiał i projekcja prowadzi odbiorcę ku refleksji nad miejscem człowieka w dynamicznie zmieniającym się świecie oraz nad jego relacją z tym, co widzialne i niewidzialne, ziemskie i pozaziemskie, materialne i duchowe.

Klamrą zamykającą wystawę jest video-art *Solaris in fabula* (2014), odwołujące się do filmu *Lisbon Story* (1994) Wima Wendersa. Podobnie jak w dziele niemieckiego reżysera, gdzie główny bohater poznaje miasto poprzez zbierane dźwięki, Angelini w swoim filmie bada przestrzeń i atmosferę za pomocą światła, koloru i struktury. W *Solaris in fabula* kluczową rolę odgrywa odtwórca głównej roli Jan Kozaczuk, którego mimika stanowi wizualny kontrast dla dźwięków dochodzących z miejskiego zgiefku. Emocjonalne zmiany w wyrazie jego twarzy, reakcje na bodźce dźwiękowe oraz sposób, w jaki wchodzi w interakcję z otaczającą go przestrzenią, oddają paletę uczuć od zagubienia i nostalgii

po fascynację i nadzieję. Dźwięki codziennego życia, takie jak rozmowy przechodniów, klaksony, echo kroków w wąskich uliczkach, łączą się z symboliką ukazaną na obrazach, tworząc wielowarstwowy przekaz. Obrazy, umieszczone w strukturze narracyjnej filmu, wzmacniają refleksję nad egzystencją człowieka we wspólnocie miejskiej. Detale architektury, migotanie świateł, układ urbanistyczny miasta oraz gra cieni i barw reinterpreterują sprawy pozornie oczywiste, ukazując ich głębszy wymiar. Angelini, zestawiając sztukę malarską z filmem, pokazuje, jak codzienna rzeczywistość przeplata się z indywidualnymi przeżyciami i wspomnieniami, jak miasto kształtuje emocje jednostki, a jednostka wpisuje się w jego narrację. To dyskretna, ale zarazem intensywna opowieść o relacji człowieka z jego otoczeniem, o pulsującym rytmie życia, o symbiozie dźwięku i obrazu oraz o sposobach, jakimi percepcja nadaje znaczenie światu. Video-art kończy wystawę, pozostawiając odbiorcę z otwartym pytaniem o to, jaką rolę każdy z nas odgrywa w dynamicznej strukturze miejskiej i w jaki sposób na nią wpływa.

Wystawa skłania do refleksji nad pytaniami, które stają się coraz bardziej istotne we współczesnym kontekście kulturowym. Jaki jest nasz indywidualny wkład w zrównoważony rozwój i ochronę środowiska? Czy alternatywne sposoby pozyskiwania energii są rozwiązaniem bez konsekwencji? Czy sztuka może pełnić rolę mediatora między technologią a naturą? Angelini nie daje jednoznacznych odpowiedzi, ale prowokuje do myślenia, otwierając przestrzeń do dialogu, w której sztuka, nauka i ekologia przenikają się i wzajemnie inspirują.

Jan Kozaczuk
kurator wystawy

Arte, tecnologia, città: tra la luce e l'ombra della realtà

*La tecnologia non è soltanto uno strumento,
ma un modo di concepire il mondo.*

Martin Heidegger, *La questione della
tecnica e altri saggi*

La mostra *Arte. Energia. Sostenibilità* di Marco Angelini, allestita nello spazio austero del Museo d'Arte Contemporanea di Wrocław, è una riflessione sui rapidi mutamenti della civiltà, sullo sviluppo tecnologico e sulla natura sfuggente del presente. L'artista, indagando il mondo che lo circonda, analizza e trasforma le informazioni, creando archivi visivi che rendono visibile la natura creativa dell'essere umano, dell'*Homo Faber*, capace di modellare la realtà attraverso il lavoro e l'ingegno. In questo contesto ritorna la concezione di *Homo Faber* elaborata da Hannah Arendt nel suo saggio *La condizione umana* (1958). Arendt definisce l'uomo come un essere che, attraverso l'attività creativa e tecnologica, trasforma la realtà. Inventore, costruttore e organizzatore, crea un mondo materiale popolato di artefatti e, al tempo stesso, modella il proprio ambiente subendone l'influsso. Tuttavia, come sottolinea la filosofa, l'*Homo Faber* non è soltanto un creatore: la sua incessante necessità di produrre lo conduce a interrogarsi sulla caducità e sulle conseguenze del progresso tecnologico.

Angelini dialoga con questa concezione. L'artista non si limita a documentare la realtà circostante, ma interviene su di essa, restituendo nuovo valore a oggetti apparentemente consumati o inutili. Nella sua visione, l'*Homo Faber* è un individuo che, di fronte alla crescente tecnologizzazione del mondo, si confronta con la questione etica e la responsabilità delle proprie azioni. Nella pratica di Angelini, tale dilemma si manifesta nella tensione tra naturale e artificiale, tra ciò che è organico e ciò che è costruito dall'uomo. Ne nasce un racconto raffinato ma intenso sulla

relazione tra l'essere umano e il suo ambiente, sul ritmo pulsante della vita, sulla simbiosi tra suono e immagine e sui modi in cui la percezione umana attribuisce significato allo spazio.

Come un moderno *Homo Faber*, Angelini attraverso l'arte crea una realtà alternativa, nella quale lo spettatore è chiamato a riflettere sul proprio impatto sul mondo. Consapevole della tradizione italiana e della ricchezza della sua simbologia, l'artista introduce nel suo linguaggio astratto segni universali e codici culturali che rimandano alle idee di circolarità, ecologia e rigenerazione della natura. Nel ciclo *Lampadine* (2021–2024) si concentra su oggetti semplici e quotidiani che per la maggior parte del tempo restano inosservati, fino al momento in cui si spengono e vengono gettati. È allora che la loro presenza diventa tangibile: le superfici si coprono di fuliggine, il vetro si incrina, la forma si degrada. Angelini, però, non permette loro di scomparire: nei suoi quadri ne rivela l'energia nascosta, inserendoli in un nuovo contesto. Una delle opere chiave della serie è *Eureka* (2024), un dipinto di 50 × 35 cm in cui una lampadina monumentale, posta al centro, illumina metaforicamente uno sfondo di fasce geometriche blu. I mezzi espressivi essenziali conducono lo spettatore in un viaggio emotivo e associativo che ricorda le esplorazioni letterarie di *Il giro del mondo in 80 giorni* di Jules Verne. Le tonalità del blu, la regolarità della composizione e il sottile gioco prospettico costruiscono un senso di armonia e quiete, evocando al contempo le teorie psicologiche di Carl Gustav Jung sulla forza comunicativa dell'arte astratta come espressione di un processo psichico che conduce all'autoconoscenza e all'integrazione degli aspetti inconsci della personalità.

In un altro ciclo, dedicato ai pannelli fotovoltaici (2018–2025), Angelini esplora il rapporto tra arte e tecnologia nel contesto della transizione energetica. Utilizza pannelli e celle fotovoltaiche come moderni dispositivi progettati per catturare l'energia solare. Nella sua interpretazione, una volta dismessi, trovano nuova vita come elementi di composizioni artistiche. La forma geometrica dei pannelli, accostata a strutture biomorfiche, genera una tensione visiva intrigante. Le superfici danneggiate, le crepe, i riflessi di luce sulle celle danno l'impressione che esse siano ancora attive, come se continuassero ad assorbire i raggi del sole. Attraverso il colore e la materia, queste opere restituiscono la complessità di un mondo in continua trasformazione. La serie *Astronauti* (2023) introduce il tema del superamento dei confini fisici e cognitivi. L'artista si ispira alle idee di Lewis Mumford (*The Myth of the Machine: Technics and Human Development*, 1967), che sottolineano la necessità di una convivenza armoniosa tra uomo e tecnologia, vicina a un umanesimo organico, e mettono in discussione la visione classica dei limiti umani. Nella sua

interpretazione, persino i dispositivi elettronici più prosaici, quasi invisibili nella vita quotidiana, possono diventare veicoli per l'esplorazione dell'ignoto. Razzi, viaggi spaziali e tecnologia si fanno metafora della curiosità umana, della costante tensione verso la scoperta e l'espansione dei confini del possibile.

L'ispirazione per la mostra nasce dal ritmo e dalla dinamica di Wrocław, città dalla storia ricca e dalla complessa struttura urbanistica, attraversata da canali, ponti e spazi policromi. Il Museo d'Arte Contemporanea di Wrocław, in particolare il suo quarto piano, è un luogo che naturalmente si presta al dialogo tra arte, tecnologia ed ecologia. L'edificio, originariamente progettato come rifugio antiaereo, con la sua architettura ovale e i corridoi simili a tunnel, ricorda un'astronave temporaneamente attraccata alla realtà. È uno spazio che invita a interrogarsi sul futuro, sulla condizione dello sviluppo umano e sulle conseguenze del progresso tecnologico.

La mostra è concepita come un viaggio attraverso luce, energia e spazio. Si apre con un insieme di oggetti ispirati alle tecnologie contemporanee: piramidi in plexiglass, cuori anatomici in gesso o stampati in 3D, tavole con macchie simmetriche che ricordano i test di Rorschach, e componenti fotovoltaiche. Tutto conduce alla proiezione video *Kroki (Passaggi, 2018)*, che trascina lo spettatore in una dimensione di profondità indefinita, invitandolo a superare gli schemi percettivi e a esplorare nuove modalità di visione. In uno spazio semioscuro dedicato, ci si immerge in un'esperienza in cui arte, cosmo ed energia si incontrano. La luce e la materia agiscono sui sensi, creando un ambiente favorevole alla concentrazione e alla riflessione.

Le opere esposte formano un insieme coerente e simbolicamente costruito. L'asse principale di questa narrazione è tracciata da quattro dipinti disposti secondo i punti cardinali, che compongono una sorta di mappa del paesaggio interiore. *Forme e colori – Nord (2015–2025)* e *Progresso tecnologico – Sud (2015–2025)* sono composizioni di 70 × 70 cm, realizzate con materiali di recupero: frammenti di pannelli fotovoltaici, fili elettrici, vetro riflettente, schiuma poliuretanica fonoassorbente e corda. Sotto la tela sono collocate luci LED di forma quadrata e circolare, che amplificano il significato della composizione simboleggiando rispettivamente stabilità e ciclicità. I due poli – *Nord* e *Sud* – segnano la tensione tra ordine e trasformazione, tra ciò che è stabile e ciò che è in movimento. Sull'asse est–ovest si trovano due opere più piccole (70 × 50 cm): *Uomo-guerriero – Est (2014–2025)* e *Ovest (2014–2025)*. Nella prima, il profilo semplificato di una figura umana, realizzato con chiodi, pigmento, colla e celle fotovoltaiche, sembra emergere dalla materia sotto la luce

dei LED laterali: un'immagine che riflette sulla memoria del corpo e sulla sua trasformazione tecnologica. In *Ovest*, invece, forme geometriche si intrecciano a elementi cartacei simili a uccelli in volo, costruiti con carta piegata a origami, creando una composizione dinamica e aperta sul tema del viaggio, della migrazione e del mutamento. In tutte e quattro le opere, la presenza della luce artificiale non solo mette in rilievo texture e forme, ma conferisce loro una dimensione simbolica. Le fonti LED, collocate sotto la tela o ai suoi lati, diventano parte integrante del lavoro, animandolo e rivelandone strati nascosti di significato.

I materiali riciclati, sottratti al contesto tecnologico, si trasformano in portatori di emozioni, memoria e idee. In questo spazio intimo e calibrato emerge chiaramente la simbologia dei quattro punti cardinali, come se i dipinti fungessero da punti di orientamento nel paesaggio dell'esperienza umana. A completare questa composizione stratificata vi è la proiezione del video-art *Orione – Cassiopea – Orsa Maggiore (2020)*, proiettata sul soffitto della sala. Le costellazioni di stelle, come figure pitagoriche che emergono dal nulla cosmico, diventano metafora visiva della ricerca di direzione e di senso. Il loro ordine geometrico dialoga con le forme presenti nei dipinti, unificando la mostra sotto il segno dei riferimenti cosmici. Ne nasce uno spazio in cui passato e presente, natura e tecnologia, arte e scienza si intrecciano. Ogni elemento – quadro, luce, materia e video – conduce lo spettatore a riflettere sul posto dell'uomo nel mondo in mutamento e sulla sua relazione con il visibile e l'invisibile, il terrestre e il cosmico, il materiale e lo spirituale.

A chiudere la mostra è il video *Solaris in fabula (2014)*, che rimanda al film *Lisbon Story (1994)* di Wim Wenders. Come nel film di Wenders, in cui il protagonista conosce la città attraverso i suoni che registra, Angelini esplora lo spazio e l'atmosfera tramite luce, colore e struttura. Nel video, un ruolo centrale è interpretato da Jan Kozaczuk, la cui mimica e la cui espressività del volto fungono da contrappunto visivo ai suoni del paesaggio urbano. Le variazioni emotive, le reazioni ai rumori, il modo in cui interagisce con lo spazio circostante restituiscono una gamma di sentimenti che vanno dallo smarrimento alla nostalgia, dalla fascinazione alla speranza. I suoni della vita quotidiana – le conversazioni, i clacson, l'eco dei passi nei vicoli – si intrecciano con la simbologia dei dipinti, creando una narrazione multilivello. Le immagini, inserite nella struttura narrativa del film, rafforzano la riflessione sull'esistenza umana nella comunità urbana. I dettagli architettonici, il tremolio delle luci, la disposizione urbanistica della città e il gioco di ombre e colori reinterpretano ciò che è apparentemente ovvio, rivelandone la profondità. Angelini, combinando pittura e cinema, mostra come la realtà quotidiana si intrecci con le esperienze e i ricordi individuali, come la città plasmi le emozioni

dell'individuo e l'individuo si iscriva nella sua narrazione. È un racconto discreto ma intenso sulla relazione dell'uomo con l'ambiente, sul ritmo pulsante della vita, sulla simbiosi tra suono e immagine e sui modi in cui la percezione umana attribuisce senso al mondo. Il video-art chiude la mostra lasciando lo spettatore con una domanda aperta: quale ruolo svolge ciascuno di noi nella struttura dinamica della città e in che modo la influenziamo.

La mostra invita alla riflessione su questioni sempre più cruciali nel contesto culturale contemporaneo: qual è il nostro contributo individuale allo sviluppo sostenibile e alla tutela dell'ambiente? I metodi alternativi di produzione energetica sono davvero privi di conseguenze? E può l'arte fungere da mediatore tra tecnologia e natura? Angelini non offre risposte univoche, ma provoca il pensiero, aprendo uno spazio di dialogo in cui arte, scienza ed ecologia si intrecciano e si ispirano reciprocamente.

Jan Kozaczuk
curatore della mostra

Art, Technology, and the City: Between Light and the Shadow of Reality

*Technology is therefore no mere means.
Technology is a way of revealing.*

Martin Heidegger, *The Question Concerning Technology and Other Essays*

The exhibition *Art. Energy. Sustainability* by Marco Angelini, presented within the austere architecture of Wrocław Museum of Contemporary Art, is a reflection on accelerated civilisational transformations, technological expansion, and the fugitive condition of contemporaneity. While observing his surroundings, the artist analyses and processes streams of information, constructing visual archives that highlight the creative capacities of *Homo faber* as a figure endowed with the ability to shape reality through labour, invention, and ingenuity. Within this framework, the notion of *Homo faber* re-emerges, as described by Hannah Arendt in *The Human Condition* (1958). Arendt conceives *Homo faber* as an agent who transforms the world through creative and technological praxis. As inventor, builder, and organiser, he produces a material environment dense with artefacts, simultaneously configuring and being configured by his milieu. Yet, as Arendt underscores, *Homo faber* is not merely a producer: his incessant drive towards fabrication leads to critical reflection on transience and the ramifications of technological progress.

Angelini's practice enters into a dialogue with this conception. His work does not simply document the surrounding reality; it actively intervenes within it, recuperating and reactivating value from objects deemed obsolete or redundant. In his interpretation, *Homo faber* emerges as a subject confronted with questions concerning the ethics and responsibilities of making within the accelerating processes of technologisation. This

tension is articulated through a dialectic between the natural and the artificial, the organic and the fabricated. What unfolds is a sophisticated and affectively charged narrative concerning human relationship with the environment: a pulsating rhythm of life, a symbiosis of the sonic and the visual, and an exploration of how perception itself inscribes meaning into space.

Angelini, as a contemporary *Homo faber*, mobilises artistic practice to construct an alternative reality in which the viewer is compelled to confront their own agency and implication within the world. Drawing upon the depth of the Italian artistic tradition and its symbolism, the artist incorporates universal signs and cultural codes into his abstract, evoking notions of circularity, ecological awareness, and the regenerative cycles of nature. In the series *Light Bulbs* (2021–2024), Angelini turns his attention to these modest, ubiquitous objects – typically overlooked until the moment of their obsolescence, when they cease to function and are discarded. At that moment, their presence acquires a more tangible dimension: their surfaces become encrusted with dark residue, their glass fractured, their form progressively disintegrating. Yet Angelini does not let them disappear. Through his painting, he reactivates their latent energy and introduces them within a new context. One of the key works in this series is *Eureka* (2024) – a 50 × 35 cm canvas in which a centrally placed, monumental light bulb metaphorically irradiates a ground structured by geometric bands of blue. Through a minimalist visual language, the artist guides the viewer on a journey dense with affect and associative potential, recalling literary voyages such as Verne's *Around the World in Eighty Days*. The chromatic spectrum of blues, the compositional regularity, and the subtle modulation of perspective generate a sense of equilibrium and harmony, invoking the psychological theories of Carl Gustav Jung concerning abstract art as an expression of psychic processes leading towards self-discovery and the integration of the unconscious.

In other works (2018–2025), created through the use of photovoltaic panels, Angelini further investigates the relationship of art and technology within the broader horizon of the energy transition. Photovoltaic panels and cells – devices engineered to capture and convert solar energy – are recontextualised as aesthetic matter. In the artist's treatment, worn and discarded elements are granted a renewed ontological status as components of visual compositions. Their geometric rigidity, set against biomorphic configurations, generates an intriguing formal tension. The damaged surfaces, fissured structures, and the play of reflected light across the tessellated planes create the impression of residual vitality, as though these objects persist in their solar absorption.

Through an interplay of colour and texture, the works articulate a multidimensional depth and a narrative of the world's continual transformation. Another body of work, *Astronauts* (2023), introduces the motif of transcending both physical and cognitive thresholds. Here, Angelini draws on the thought of Lewis Mumford – particularly as articulated in *The Myth of the Machine: Technics and Human Development* (Harcourt, Brace & World, New York 1967) – which advocates for a harmonious coexistence between human beings and technology, aligned with the principles of organic humanism, while simultaneously challenging entrenched conceptions of human limitation. Within this framework, even the most inconspicuous electronic devices, often rendered invisible through habitual use, are reimagined as vehicles for the exploration of the unknown. Rockets, space travel, and technological apparatuses function here as metaphors for human curiosity and the persistent drive to exceed given boundaries, to access domains of reality previously perceived as closed or finite.

The exhibition itself has been inspired by the rhythm and dynamism of Wrocław – a city marked by a layered history and a complex urban morphology, interlaced with canals, bridges, and a heterogeneous chromatic landscape. Wrocław Contemporary Museum, and in particular its fourth floor, is a venue attuned to the dialogue between art, technology, and ecology. Originally conceived as an air-raid shelter, the building's oval form and tunnel-like corridors evoke the image of a spacecraft momentarily anchored within reality. It is a space that provokes reflection on the future, the trajectory of human development, and the consequences of technological advancement.

The exhibition unfolds as a meticulously planned passage through light, energy, and spatial experience. It opens with a constellation of objects that evoke contemporary technologies: plexiglass pyramids, anatomical hearts rendered in plaster or produced through 3D printing, panels bearing symmetrical motifs reminiscent of Rorschach tests, and photovoltaic components. This section culminates in the video piece *Steps* (*Passaggi*, 2018), which draws the viewer into a space of indeterminate depth, inviting a departure from habitual modes of thinking to explore expanded perceptual possibilities. Within a separate, dimly illuminated gallery, the viewer enters an immersive environment in which art, cosmos, and energy converge. This space affects the sense through the interplay of light and material, creating an environment conducive to concentration and introspection.

The works coalesce into a coherent, symbolically structured whole. Its principal narrative axis is articulated through four paintings arranged

according to the cardinal directions, forming a map of an interior landscape. *Forms and Colours – North* (2015–2025) and *Technological Progress – South* (2015–2025), both measuring 70 × 70 cm, are compositions in which the artist employs recycled materials – fragments of photovoltaic panels, electrical wiring, reflective glass, sound-absorbing polyurethane foam, and string. In both cases, square and circular LED light sources positioned beneath the canvas intensify the semantic field of the works, signifying, respectively, stability and cyclical-ity. The polarity of north and south thus delineates a tension between order and transformation, between permanence and flux. Along the east–west axis, two smaller paintings (70 × 50 cm) are situated: *Man-Warrior – East* (2014–2025) and *West* (2014–2025). In the former, the contour of a reductive human figure – composed of nails, pigment, adhesive, and photovoltaic cells – seems to emerge from the material substratum thanks to laterally placed LED illumination. The work is a meditation on corporeal memory and technological transformation. In *West*, by contrast, geometric forms intersect with paper elements suggestive of birds in flight, realised through the technique of origami, creating a dynamic and open composition that addresses motifs of migration, movement, and changeability. All four paintings are unified by the presence of artificial light, which not only accentuates their textures and formal structures but also endows them with symbolism. The LED sources, embedded beneath or alongside the canvases, function as integral components, animating the works and revealing hidden layers of meaning.

Recycled materials, extracted from their original technological contexts, are now transfigured into carriers of affect, memory, and ideas. Within this intimate and rigorously composed environment, the symbolism of the four cardinal points emerges clearly, as though the paintings themselves operated as orientational markers within the landscape of human experience. This multi-layered composition is further extended by the video projection *Orion – Cassiopeia – Ursa Major (Orione – Cassiopea – Orsa Maggiore*, 2020), cast upon the ceiling. The constellations, evoking Pythagorean geometries crystallising out of cosmic indeterminacy, become a visual metaphor for the search for orientation and meaning. Their ordered configurations resonate with the forms depicted in the paintings, binding the exhibition into a cohesive network of cosmic references. The result is an environment in which the past interweaves with the present, nature with technology, art with science. Each element of the installation – image, light, material, and projection – directs the viewer towards a reflection on humanity's position within an ever-transforming reality, and on our relation to the visible and the invisible, the terrestrial and the extraterrestrial, the material and the immaterial.

The exhibition culminates in the video work *Solaris in fabula* (2014), which refers to *Lisbon Story* (1994). As in Wim Wenders' film, where the protagonist navigates the city through the accumulated sounds, Angelini deploys light, colour, and compositional structure to analyse spatiality and atmosphere. In *Solaris in fabula*, the central role is performed by Jan Kozaczuk, whose expressive physiognomy operates as a visual counterpoint to the urban soundscape. The emotional changes of his facial expressions – his responsiveness to sonic stimuli and his interaction with surrounding space – articulate an emotional spectrum ranging from disorientation and nostalgia to fascination and hope. The sounds of everyday life – snippets of conversation, the signals of car horns, the reverberation of footsteps in narrow streets – interweave with the symbolism of the paintings, producing a multilayered message. The imagery embedded within the film's narrative structure reinforces a meditation on human existence in the urban community. Architectural details, the flicker of lights, the configuration of urban space, and the interplay of shadow and chromatic nuance reconfigure the ostensibly familiar, disclosing its hidden dimensions. Through the juxtaposition of painterly and cinematic languages, Angelini reveals how everyday reality interweaves with subjective experiences and memories, how the city shapes the emotions of the individual, and how the individual inscribes themselves into its narrative. What emerges is a restrained yet affectively charged meditation on the relationship between the human subject and their environment – on the pulsating rhythms of urban life, the symbiosis of sound and image, and the processes through which perception generates meaning. As the final element of the exhibition, the video work leaves the viewer suspended within an open-ended question concerning their own position within the dynamic matrix of the urban fabric and the extent of their agency within it.

The exhibition as a whole prompts reflection on a series of questions that are becoming increasingly pressing within the contemporary cultural context. What is our individual contribution to sustainable development and environmental protection? Do alternative energy sources offer solutions devoid of unforeseen consequences? Can artistic practice function as a mediating force between technology and nature? Angelini refrains from providing definitive answers; instead, he provokes reflection, opening a space for dialogue in which art, science, and ecology interpenetrate and mutually inspire one another.

Jan Kozaczuk
exhibition curator

Diada
2017, technika mieszana na płótnie, 128 × 145 cm

Diade
2017, tecnica mista su tela, 128 × 145 cm

Dyad
2017, mixed media on canvas, 128 × 145 cm

Homo Sapiens
2024, technika mieszana na płótnie, 50 × 35 cm

Homo Sapiens
2024, tecnica mista su tela, 50 × 35 cm

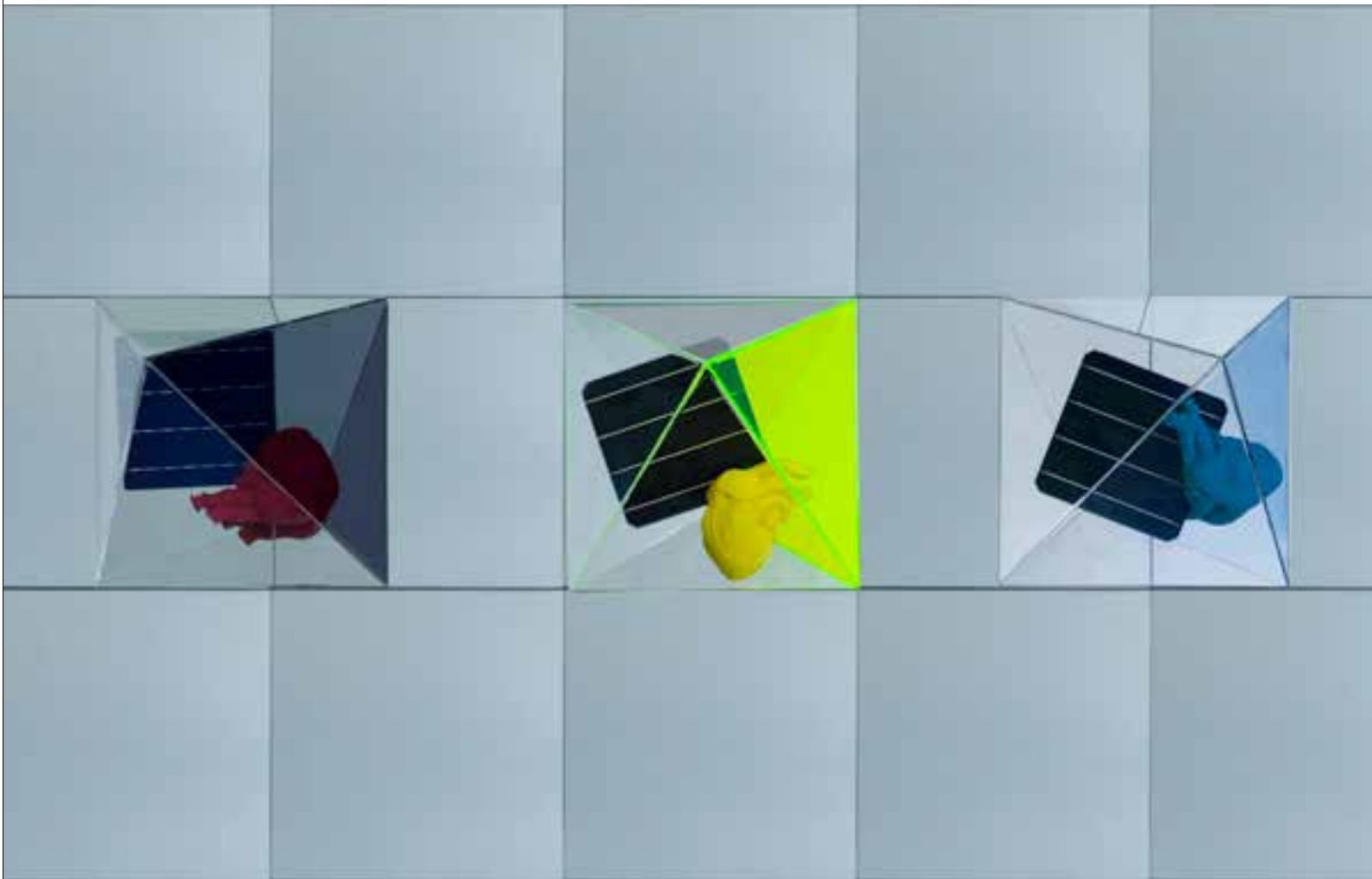
Homo Sapiens
2024, mixed media on canvas, 50 × 35 cm

Lap dance
 2021, technika mieszana, 52 × 45 cm

Lap dance
 2021, tecnica mista, 52 × 45 cm

Lap dance
 2021, mixed media, 52 × 45 cm

Wznoszenie się do nieba
 2022, instalacja, 90 × 150 cm

Salita verso il cielo
 2022, installazione, 90 × 150 cm

Ascending to the Sky
 2022, installation, 90 × 150 cm

Kości i serce

2021, lightbox, technika mieszana, 40 × 35 cm

Le ossa e il cuore

2021, lightbox a tecnica mista, 40 × 35 cm

Bones and Heart

2021, lightbox, mixed media, 40 × 35 cm

Dychotomia w żółci

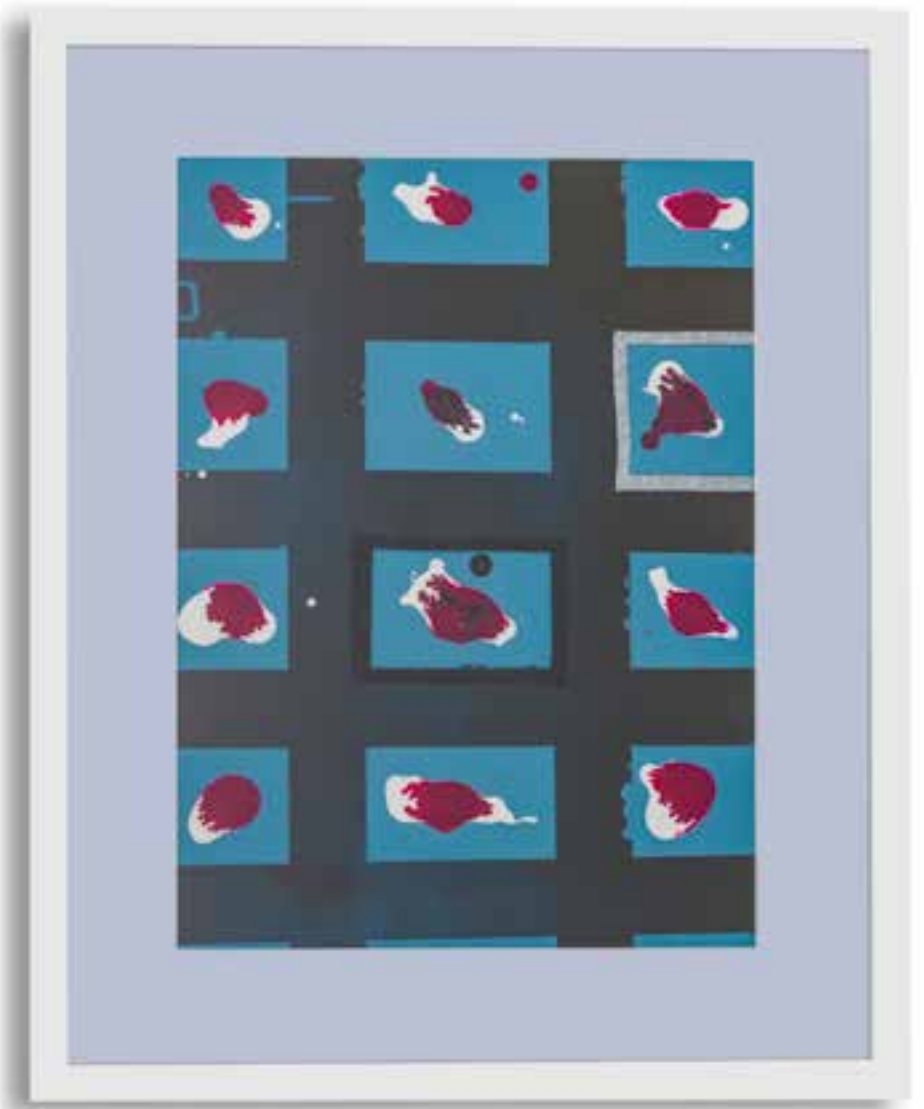
2017, technika mieszana na płótnie, 159 × 130 cm

Dicotomia in giallo

2017, tecnica mista su tela, 159 × 130 cm

Dichotomy in Yellow

2017, mixed media on canvas, 159 × 130 cm

Na talerzu milknie głos

2021, technika mieszana, 50 × 40 cm

La voce sul piatto tace

2021, tecnica mista, 50 × 40 cm

The voice falls silent on the plate

2021, mixed media, 50 × 40 cm

Światło życia

2026, instalacja, 60 × 180 cm

La luce della vita

2026, installazione, 60 × 180 cm

Light of Life

2026, installation, 60 × 180 cm

Nowa percepcja

2021, technika mieszana na płótnie, 70 × 78 cm

Percezione del nuovo

2021, tecnica mista su tela, 70 × 78 cm

New Perception

2021, mixed media on canvas, 70 × 78 cm

Żółta góra lodowa

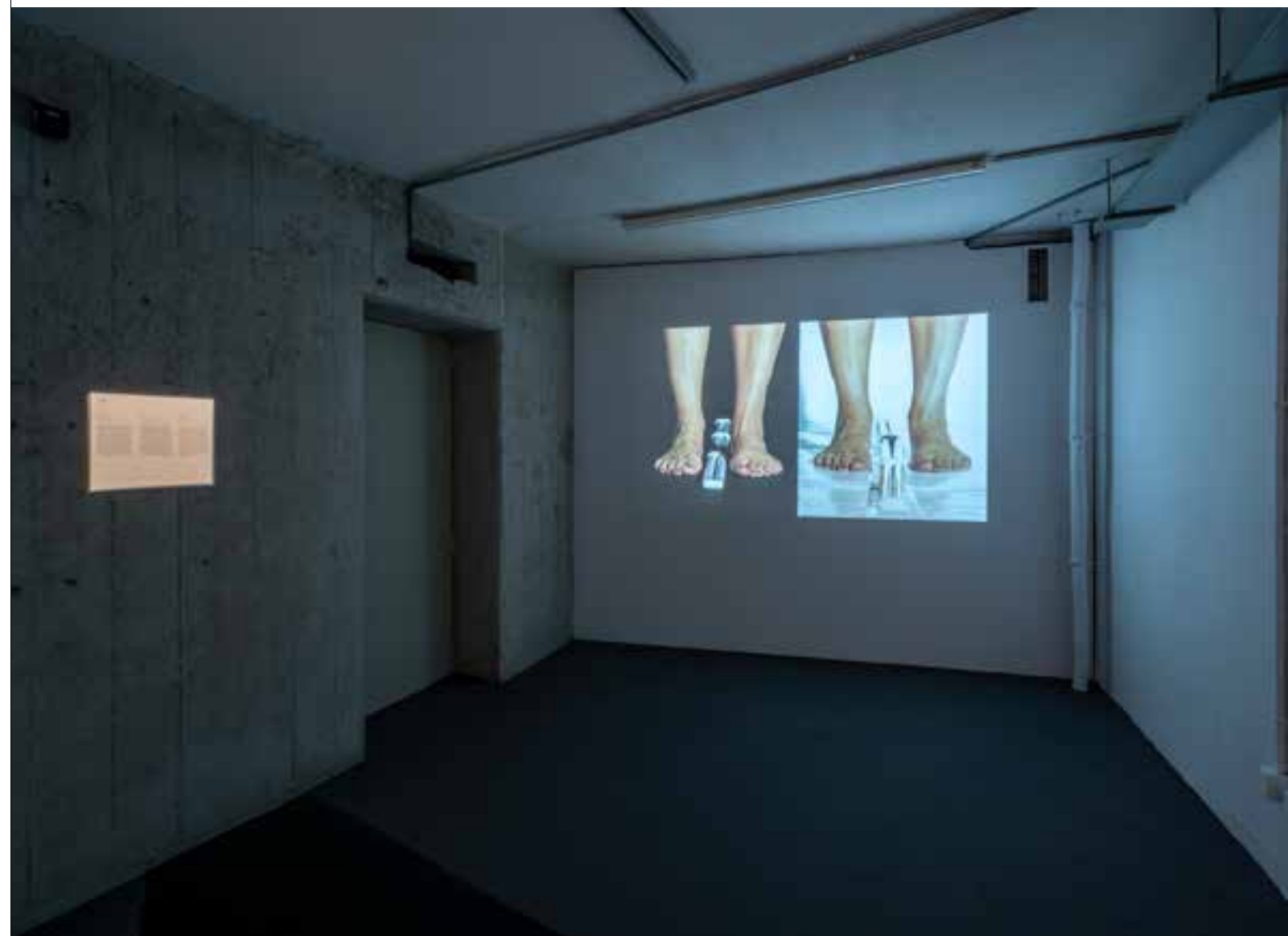
2015, technika mieszana na płótnie, 180 × 120 cm

Iceberg giallo

2015, technika mista su tela, 180 × 120 cm

Yellow Iceberg

2015, mixed media on canvas, 180 × 120 cm

Kroki

video-art, 2018 r.

Passaggi

videoarte, 2018

Steps

video-art, 2018

Pamięć neonowa

2024, technika mieszana na płótnie, 50 × 35 cm

Memoria neon

2024, tecnica mista su tela, 50 × 35 cm

Neon Memory

2024, mixed media on canvas, 50 × 35 cm

Luminescencja
2024, technika mieszana na płótnie, 93 × 83 cm

Luminescenza
2024, tecnica mista su tela, 93 × 83 cm

Luminescence
2024, mixed media on canvas, 93 × 83 cm

Ostrzeżenie

2021, technika mieszana na płótnie, 30 × 30 cm

Monito

2021, technika mista su tela, 30 × 30 cm

Warning

2021, mixed media on canvas, 30 × 30 cm

Natchnieniem do stworzenia wystawy stał się rytm i dynamika Wrocławia – miasta o bogatej historii i złożonej strukturze urbanistycznej, pełnego kanałów, mostów i różnorodnych, barwnych przestrzeni. Muzeum Współczesne Wrocław tworzy kontekst sprzyjający dialogowi między sztuką, technologią i ekologią. Budynek, pierwotnie zaprojektowany jako schron przeciwlotniczy, dzięki cylindrycznej architekturze i tunelowym przejściom przywołuje na myśl kosmiczny statek zadokowany na chwilę w rzeczywistości. To przestrzeń, która prowokuje do zadawania pytań o przyszłość, kondycję ludzkiego rozwoju i konsekwencje postępu technologicznego. Wystawa skłania do refleksji nad pytaniami, które stają się coraz bardziej istotne we współczesnym kontekście kulturowym. Jaki jest nasz indywidualny wkład w zrównoważony rozwój i ochronę środowiska? Czy alternatywne sposoby pozyskiwania energii są rozwiązaniem bez konsekwencji? Czy sztuka może pełnić rolę mediatora między technologią a naturą? Marco Angelini nie daje jednoznacznych odpowiedzi – zamiast tego prowokuje do myślenia, otwierając przestrzeń dialogu, w której sztuka, nauka i ekologia wzajemnie przenikają się i inspirują.

The exhibition draws its inspiration from the rhythm and dynamics of Wrocław – a city marked by layered history and a complex urban fabric, interwoven with canals, bridges, and a heterogeneous chromatic landscape. Wrocław Contemporary Museum fosters a dialogue between art, technology, and ecology. Originally conceived as an air-raid shelter, the building's cylindrical form and tunnel-like passageways evoke the image of a spacecraft momentarily anchored within reality. It is a space that provokes reflection on the future, the condition of human development, and the consequences of technological advancement.

The exhibition invites consideration of questions that are becoming increasingly urgent within the contemporary cultural context. What constitutes our individual contribution to sustainable development and environmental protection? Do alternative forms of energy production offer solutions free from unforeseen consequences? Can artistic practice function as a mediating force between technology and nature? Marco Angelini refrains from offering definitive answers; instead, he activates a space of reflection, opening a dialogue in which art, science, and ecology interact and mutually inform one another.

Нatchнення для створення виставки став ритм і динаміка Вроцлава – міста з багатомісторчю та складною урбаністичною структурою, сповненою каналів, мостів та різноманітних, барвистих просторів. Музей сучасного мистецтва у Вроцлаві створює контекст, що сприяє діалогу між мистецтвом, технологією та екологією. Будівля, спроектована як протилежний захисту від бомбардувань, завдяки циліндричній архітектурі та тунельним переходам нагадує космічний корабель, що мимовільно привернувшись у реальність. Це простір, який спонукає ставити запитання про майбутнє, стан людського розвитку та наслідки технічного прогресу.

Виставка спонукає до роздумів над питаннями, які стають дедалі важливішими в сучасному культурному контексті. Який наш індивідуальний внесок у сталі розвиток та охорону довкілля? Чи альтернативні способи здобуття енергії є рішенням без наслідків? Чи може мистецтво виконувати роль посередника між технологією та природою? Марко Анжеліні не дає однозначних відповідей – замість він пропонує до роздумів. Відкриваючи простір для діалогу, у якому мистецтво, наука та екологія взаємно проникають і надихають одна одну.

Idź powoli, ale bądź szczęśliwy

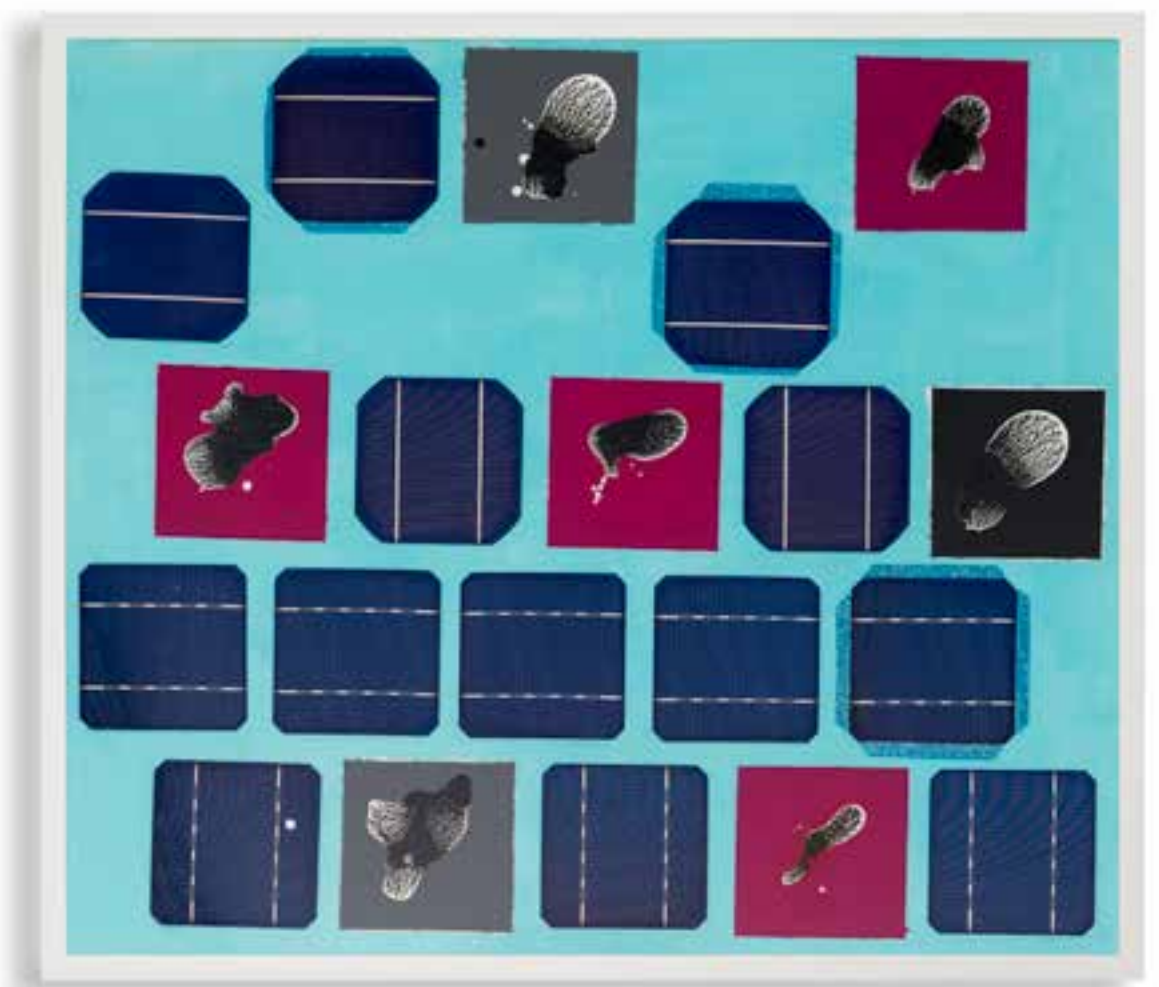
2021, technika mieszana na płótnie, 70 × 80 cm

Vai piano ma sii felice

2021, tecnica mista su tela, 70 × 80 cm

Go slowly, but be happy

2021, mixed media on canvas, 70 × 80 cm

Comino

2021, technika mieszana na płótnie, 70 × 80 cm

Comino

2021, tecnica mista su tela, 70 × 80 cm

Comino

2021, mixed media on canvas, 70 × 80 cm

Bez tytułu

2019, technika mieszana na płótnie, 150 × 16 cm

Senza titolo

2019, tecnica mista su tela, 150 × 16 cm

Untitled

2019, mixed media on canvas, 150 × 16 cm

Na orbicie

2023, technika mieszana na płótnie, 30 × 30 cm

In orbita

2023, tecnica mista su tela, 30 × 30 cm

In orbit

2023, mixed media on canvas, 30 × 30 cm

Odrodzenie

2024, technika mieszana na płótnie, 30 × 20 cm

Rinascita

2024, tecnica mista su tela, 30 × 20 cm

Rebirth

2024, mixed media on canvas, 30 × 20 cm

Ku przyszłości

2021, technika mieszana na płótnie, 90 × 70 cm

Verso il futuro

2021, tecnica mista su tela, 90 × 70 cm

Towards the Future

2021, mixed media on canvas, 90 × 70 cm

Zachód

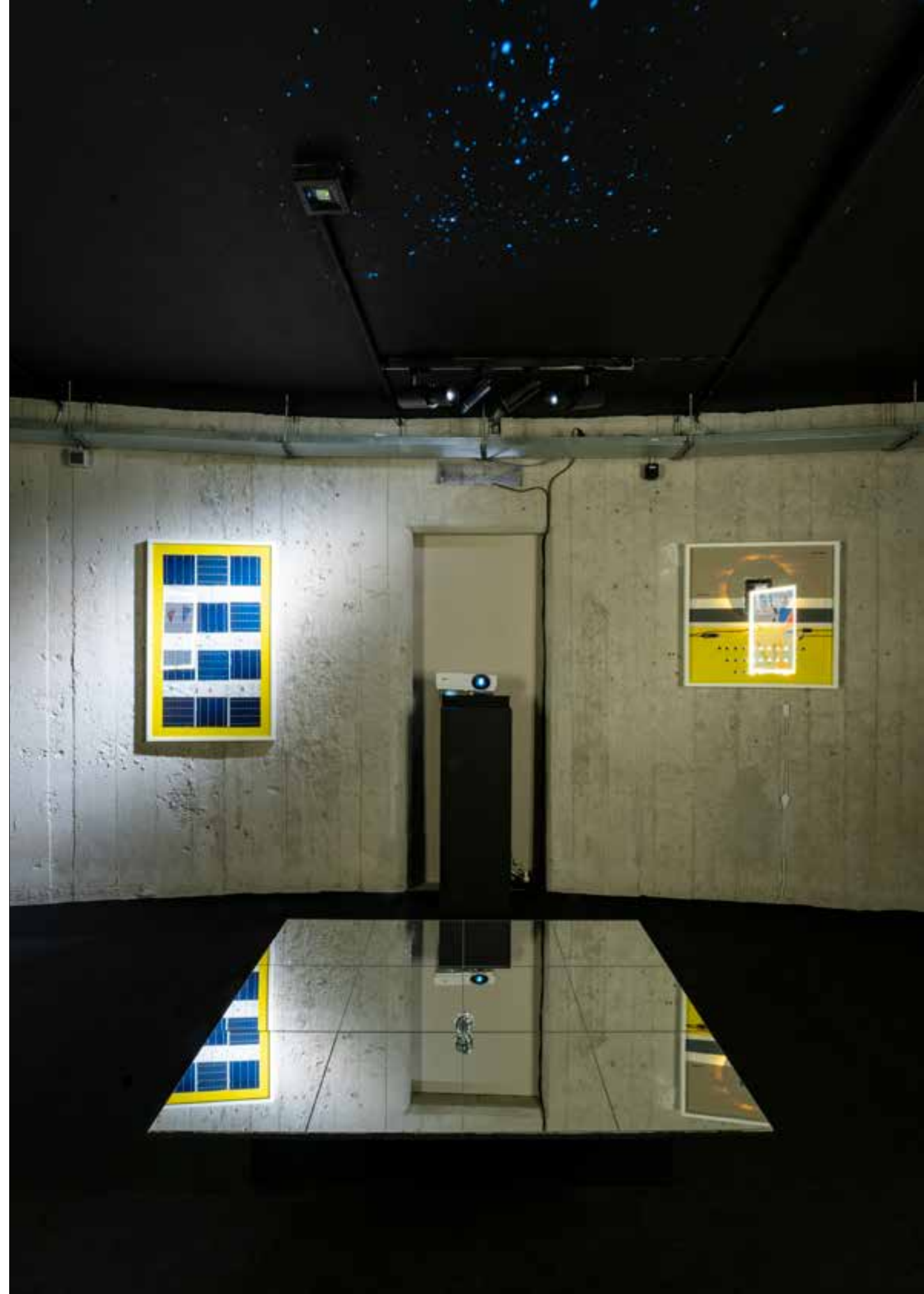
2014-2025, technika mieszana na płótnie, 70 × 50 cm

Ovest

2014-2025, technika mista su tela, 70 × 50 cm

West

2014-2025, mixed media on canvas, 70 × 50 cm

Pole widzenia

2020, technika mieszana na płótnie, 100 × 60 cm

Campo visivo

2020, tecnica mista su tela, 100 × 60 cm

Field of vision

2020, mixed media on canvas, 100 × 60 cm

Westchnienie słonia

2021, technika mieszana, 50 × 40 cm

Il sospiro dell'elefante

2021, tecnica mista, 50 × 40 cm

The elephant's sigh

2021, mixed media, 50 × 40 cm

Grand Canal w jedną stronę

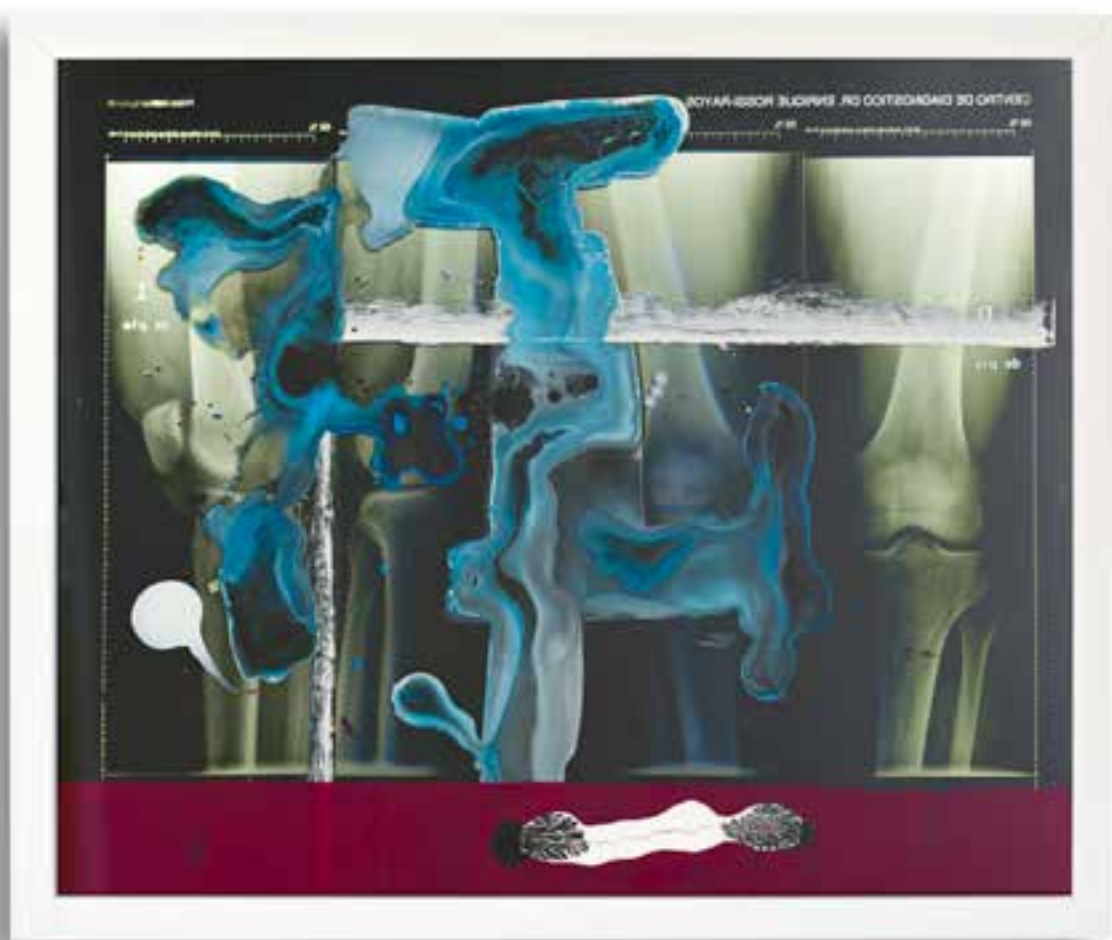
2021, technika mieszana, 45 × 52 cm

Canal Grande sola andata

2021, tecnica mista, 45 × 52 cm

Grand Canal (One Way)

2021, mixed media, 45 × 52 cm

Przyjaciel z Ameryki Południowej
2021, lightbox, technika mieszana, 35 × 40 cm

Un amico dal Sud America
2021, lightbox a tecnica mista, 35 × 40 cm

Friend from South America
2021, lightbox, mixed media, 35 × 40 cm

Ziemia

2018, technika mieszana na płótnie, 30 × 30 cm

Terra

2018, technica mista su tela, 30 × 30 cm

Earth

2018, mixed media on canvas, 30 × 30 cm

Transformacja w światło

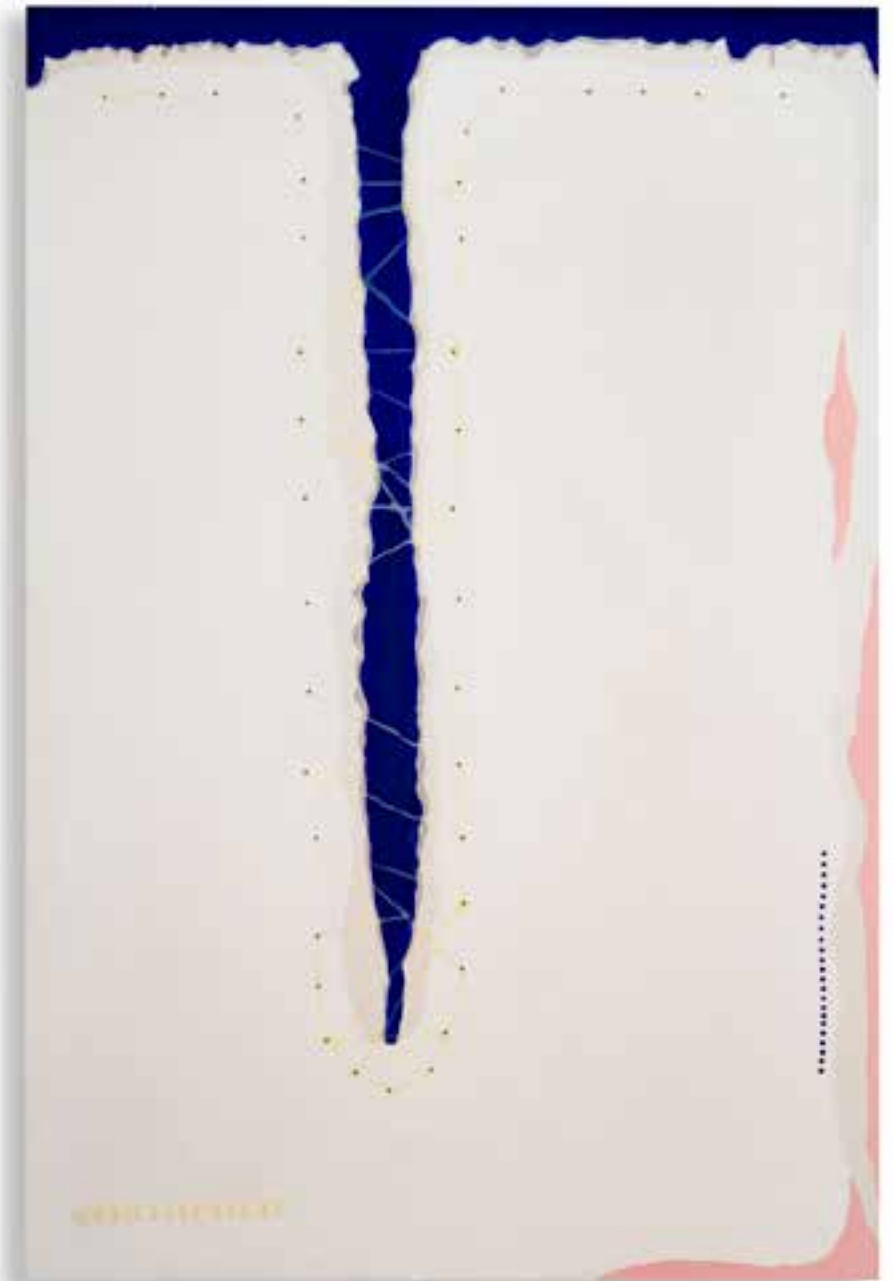
2021, technika mieszana na płótnie, 30 × 30 cm

Trasformazione in luce

2021, tecnica mista su tela, 30 × 30 cm

Transformation into light

2021, mixed media on canvas, 30 × 30 cm

Topnienie lodu

2015, technika mieszana na płótnie, 180 × 120 cm

Fusione del ghiaccio

2015, tecnica mista su tela, 180 × 120 cm

Melting Ice

2015, mixed media on canvas, 180 × 120 cm

Solaris in fabula

2014, video-art

Solaris in fabula

2014, videoarte

Solaris in fabula

2014, video-art

Marco Angelini urodził się w Rzymie w 1971 roku. Mieszka i pracuje w dwóch miastach w Rzymie i Warszawie. Jako artysta wizualny pasjonuje się podróżami po świecie i są to zazwyczaj krótkotrwałe zagraniczne pobyty, co w rzeczywistości przekłada się na jego sztukę, która jest osobistą podróżą w przeszłość i przyszłość poprzez teraźniejszość.

Angelini w swoich pracach bada metropolię jako zjawisko społeczne ulegające nieustannym procesom transformacji. Miasto stanowi dla niego scenografię, w której nieuświadomione pragnienia współistnieją z nowymi możliwościami, jakie daje rozwój technologii. Staje się tym samym ośrodkiem, a jednocześnie idealnym siedliskiem wszelkich ludzkich paradoksów i sprzeczności. Artysta używając w swoich pracach surowców pochodzących z recyklingu, pozornie niepotrzebnych przedmiotów, a także farby, rozmaitych pigmentów i klejów sprawia, że płaszczyzna malarska przeistacza się w miejsce spotkania form i materii, a także znaków oraz znaczeń. Angelini – daleki od krytyki i ideologizowania – mocno wierzy w to, że sztuka ma do odegrania ważną rolę społeczną: ma przywrócić widzialność rzeczom, zwracać uwagę i w ten sposób tworzyć nowe możliwości współdzielenia, porozumienia i zadawania pytań. Podejmuje różnorodne obszary badawcze: naturę i technologię, czas i pamięć, dialog międzyreligijny oraz wymiar „sacrum”, relację między sztuką a nauką, a także energię i zrównoważony rozwój.

Od 2006 roku artysta zrealizował kilkanaście wystaw indywidualnych w wielu miastach Europy (w Rzymie, Mediolanie, Warszawie, Londynie i Bratysławie). Wziął udział w licznych wystawach zbiorowych zarówno w instytucjach publicznych, jak i w prywatnych galeriach, m.in. w Nowym Jorku, Waszyngtonie, Tel Awiwie, Warszawie, Zamościu, Szczecinie, Monachium, Essen, Londynie, Brukseli, Rzymie i w Lukka.

Wśród najważniejszych wystaw Angeliniego na uwagę zasługuje udział w 54. Biennale w Wenecji w 2011 roku (Pawilon Italia nel mondo) dzięki wsparciu Włoskiego Instytutu Kultury w Warszawie; wystawa indywidualna w Museo Carlo Bilotti w Rzymie w 2015 roku; wystawy w Galerii XXI (2013) i Elektor (2021) w Warszawie zrealizowane we współpracy z Mazowieckim Instytutem Kultury (do 2014 roku Mazowieckie Centrum Kultury i Sztuki); wystawa *Oksydan* w ramach 11. Międzynarodowego Festiwalu Sztuki Wizualnej inSPIRACJE w Szczecinie w 2016 roku; instalacja *Solchi Urbani (Bruzdy Miejskie)* w muzeum sztuki nowoczesnej i współczesnej Museion w Bolzano (Passage di Museion) w 2017 roku; wystawa indywidualna w Museo Laboratorio di Arte Contemporanea na rzymskim Uniwersytecie La Sapienza w marcu 2018 roku; wystawa indywidualna *Pamięć form* w listopadzie 2019 roku w Muzeum Bastion 23 – Palais des

Raïs w Algierze z okazji 15. edycji Giornata del Contemporaneo zorganizowanej przez Ambasadę Włoch oraz Włoski Instytut Kultury w Algierze, we współpracy z Ministerstwem Kultury.

W 2022 roku artysta zrealizował wystawę indywidualną „Poszukiwanie zbawienia jako zobowiązanie” w Instytucie Włoskim Kultury w Santiago de Chile, zorganizowaną pod patronatem Ambasady Włoch w Chile. Kolejna wystawa indywidualna „Światło jako metafora transformacji energetycznej” z 2024 roku, odbyła się w galerii YAY w Baku, zorganizowana przez Ambasadę Włoch w związku z 29. Konferencją Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (COP29). W czerwcu i lipcu 2024 roku publiczność mogła zobaczyć ważną solową malarską wystawę “Sublimazione” w Galerii Test Mazowieckiego Instytutu Kultury w Warszawie, której kuratorem był Jan Kozaczuk.

W 2025 roku miała miejsce wystawa indywidualna „Życie i forma” w Białymstoku, w Galerii im. Słędzińskich, a także wystawa „Przestrzeń sacrum – ekologia integralna” w Villa Altieri w Rzymie, w Pałacu Kultury i Pamięci Historycznej.

Marco Angelini è nato a Roma nel 1971. Vive e lavora tra Roma e Varsavia. Come artista visivo è appassionato di viaggi nel mondo, generalmente soggiorni brevi all'estero, che si riflettono nella sua arte, concepita come un viaggio personale nel passato e nel futuro attraverso il presente.

Nelle sue opere Angelini indaga la metropoli come fenomeno sociale soggetto a continui processi di trasformazione. La città rappresenta per lui uno scenario in cui desideri inconsci convivono con le nuove possibilità offerte dallo sviluppo tecnologico. Diventa così un centro, e al tempo stesso un habitat ideale, di tutti i paradossi e le contraddizioni umane. Utilizzando nei suoi lavori materiali di recupero, oggetti apparentemente inutili, oltre a pittura, vari pigmenti e colle, l'artista trasforma la superficie pittorica in un luogo d'incontro tra forme e materia, ma anche tra segni e significati. Angelini – lontano dalla critica e dall'ideologizzazione – crede fortemente che l'arte abbia un importante ruolo sociale: restituire visibilità alle cose, attirare l'attenzione e creare così nuove possibilità di condivisione, comprensione e interrogazione. Affronta diversi ambiti di ricerca: natura e tecnologia, tempo e memoria, dialogo interreligioso e dimensione del “sacro”, relazione tra arte e scienza, nonché energia e sviluppo sostenibile.

Dal 2006 l'artista ha realizzato numerose mostre personali in diverse città europee (Roma, Milano, Varsavia, Londra e Bratislava). Ha partecipato a molte mostre collettive sia in istituzioni pubbliche sia in gallerie private, tra cui New York, Washington, Tel Aviv, Varsavia, Zamość, Szczecin, Monaco, Essen, Londra, Bruxelles, Roma e Lucca.

Tra le mostre più importanti di Angelini si segnalano la partecipazione alla 54ª Biennale di Venezia nel 2011 (Padiglione Italia nel mondo), grazie al sostegno dell'Istituto Italiano di Cultura di Varsavia; la mostra personale al Museo Carlo Bilotti di Roma nel 2015; le mostre alla Galleria XXI (2013) e Elektor (2021) a Varsavia, realizzate in collaborazione con il Mazowiecki Instytut Kultury (fino al 2014 Mazowieckie Centrum Kultury i Sztuki); la mostra Oksydan nell'ambito dell'11° Festival Internazionale di Arti Visive inSPIRACJE a Szczecin nel 2016; l'installazione Solchi Urbani presso il museo di arte moderna e contemporanea Museion di Bolzano (Passage di Museion) nel 2017; la mostra personale al Museo Laboratorio di Arte Contemporanea dell'Università La Sapienza di Roma nel marzo 2018; la mostra personale Memoria delle forme nel novembre 2019 al Museo Bastion 23 – Palais des Raïs ad Algeri, in occasione della 15ª edizione della Giornata del Contemporaneo, organizzata dall'Ambasciata d'Italia e dall'Istituto Italiano di Cultura di Algeri, in collaborazione con il Ministero della Cultura.

Nel 2022 l'artista ha realizzato la mostra personale La ricerca della salvezza come impegno presso l'Istituto Italiano di Cultura di Santiago del Cile, organizzata sotto il patrocinio dell'Ambasciata d'Italia in Cile. La successiva mostra personale La luce come metafora di transizione energetica (2024) si è tenuta presso la galleria YAY a Baku, organizzata dall'Ambasciata d'Italia in occasione della 29ª Conferenza delle Parti della Convenzione quadro delle Nazioni Unite sui cambiamenti climatici (COP29). Tra giugno e luglio 2024 il pubblico ha potuto vedere un'importante mostra personale di pittura, Sublimazione, presso la Galleria Test del Mazowiecki Instytut Kultury a Varsavia, a cura di Jan Kozaczuk.

Nel 2025 si sono svolte la mostra personale Vita e forma a Białystok, presso la Galleria Sleńdzińskich, e la mostra Lo spazio del sacro – ecologia integrale a Villa Altieri a Roma, presso il Palazzo della Cultura e della Memoria Storica.

Marco Angelini was born in Rome in 1971. He lives and works between Rome and Warsaw. As a visual artist, he is passionate about traveling around the world, typically through short stays abroad, which are reflected in his art, conceived as a personal journey into the past and the future through the present.

In his works, Angelini explores the metropolis as a social phenomenon subject to continuous processes of transformation. For him, the city represents a setting in which unconscious desires coexist with the new possibilities offered by technological development. It thus becomes both a center and an ideal habitat for all human paradoxes and contradictions. By using reclaimed materials, seemingly useless objects, as well as painting, various pigments, and glues, the artist transforms the pictorial surface into a meeting place between forms and matter, as well as between signs and meanings. Angelini—far removed from criticism and ideological frameworks—strongly believes that art has an important social role: to restore visibility to things, to attract attention, and thus to create new possibilities for sharing, understanding, and inquiry. His research spans several areas: nature and technology, time and memory, interreligious dialogue and the dimension of the “sacred,” the relationship between art and science, as well as energy and sustainable development.

Since 2006, the artist has held numerous solo exhibitions across Europe (Rome, Milan, Warsaw, London, and Bratislava). He has participated in many group exhibitions in both public institutions and private galleries, including in New York, Washington, Tel Aviv, Warsaw, Zamość, Szczecin, Munich, Essen, London, Brussels, Rome, and Lucca.

Among Angelini's most important exhibitions are his participation in the 54th Venice Biennale in 2011 (Italian Pavilion in the World), with the support of the Italian Cultural Institute in Warsaw; his solo exhibition at the Museo Carlo Bilotti in Rome in 2015; exhibitions at Galleria XXI (2013) and Elektor (2021) in Warsaw, organized in collaboration with the Mazowiecki Instytut Kultury (until 2014 the Mazowieckie Centrum Kultury i Sztuki); the exhibition Oksydan as part of the 11th International Festival of Visual Arts inSPIRACJE in Szczecin in 2016; the installation Solchi Urbani at the Museion, the museum of modern and contemporary art in Bolzano (Museion Passage) in 2017; the solo exhibition at the Museo Laboratorio di Arte Contemporanea of La Sapienza University in Rome in March 2018; and the solo exhibition Memory of Forms in November 2019 at the Bastion 23 – Palais des Rais Museum in Algiers, on the occasion of the 15th edition of the Day of the Contemporary, organized

by the Italian Embassy and the Italian Cultural Institute in Algiers, in col-
laboration with the Ministry of Culture.

In 2022, the artist presented the solo exhibition The Search for Salvation
as Commitment at the Italian Cultural Institute in Santiago de Chile,
organized under the patronage of the Italian Embassy in Chile. The
subsequent solo exhibition Light as a Metaphor for Energy Transition
(2024) was held at YAY Gallery in Baku, organized by the Italian Embassy
on the occasion of the 29th Conference of the Parties to the United
Nations Framework Convention on Climate Change (COP29). Between
June and July 2024, the public could see an important solo exhibition,
Sublimation, at the Test Gallery of the Mazowiecki Instytut Kultury in
Warsaw, curated by Jan Kozaczuk.

In 2025, the solo exhibition Life and Form took place in Białystok at the
Sleńdzińskich Gallery, and the exhibition The Space of the Sacred –
Integral Ecology was held at Villa Altieri in Rome, at the Palace of Culture
and Historical Memory.

Publikacja towarzysząca wystawie / Questa
pubblicazione accompagna la mostra / This
publication accompanies the exhibition:

Marco Angelini.

Sztuka. Energia. Zrównoważony rozwój /

Arte. Energia. Sostenibilità /

Art. Energy. Sustainability

Muzeum Współczesne Wrocław /
Museo d'Arte Contemporanea di Wrocław /
Wrocław Contemporary Museum,
17.04–17.08.2026

Kurator wystawy / Curatore mostra /
Exhibition Curator: Jan Kozaczuk

Produkcja / Produzione / Production:
Anka Spakowska

Konserwatorka / Conservatrice / Conservator:
Sylvia Kalemba

Inwentaryzator / Registrar / Registrar:
Jeremiasz Urban

Montaż / Allestimento della mostra / Exhibition
installation: Rafał Barszcz, Michał Stefanowicz,
Łukasz Zuzia

Program wydarzeń towarzyszących /
Programma degli eventi collaterali / Side
Events Program: Sylwia Owczarek

Promocja wystawy / Promozione della
mostra / Exhibition Promotion: Julia Kuźnia

Identyfikacja wizualna / Identità visiva / Visual
Identity: Ewa Głowacka

Obsługa administracyjno-finansowa / Servizi
amministrativi e finanziari / Administrative and
Financial Support: Anna Kukła, Emilia Świątek,
Natalia Wąsowicz, Justyna Wojtaszek

Współpraca / Collaborazione / Collaboration:
Dominik Grabias, Klaudia Juzyszyn, Jakub
Warzocha

Redakcja / Cura editoriale / Edited by:
Jan Kozaczuk

Teksty / Testi / Texts: Jan Kozaczuk

Tłumaczenia / Traduzioni / Translations:
Romina Fucà (IT), Karol Waniek (ENG)

Projekt graficzny / Progetto grafico /
Graphic design: Ewa Głowacka

Fotografie prac / Fotografie delle opere /
Photographs of the works: Federico Morlupi

Widoki ekspozycji / Vedute dell'allestimento /
Installation views: Małgorzata Kujda

Wydawca | Editore | Publisher:
Muzeum Współczesne Wrocław
Pl. Strzegomski 2A, 53–681 Wrocław
mww@muzeumwspolczesne.pl
www.muzeumwspolczesne.pl

Dyrektor | Direttore | Director: Piotr Lisowski

ISBN: 978–83–63350–51–2

Copyright by Muzeum Współczesne Wrocław
i autorzy / Wrocław Contemporary Museum
and authors

Wrocław 2026

MWW

Muzeum Współczesne
Wrocław

Wrocław
miasto spotkań

fermat
PIASEK ARTYSTÓW

RYNEK
ISZTUKA

artinfo.pl

RAM
B92

RADIO
WROCLAW
KULTURA

80
LAT
RADIO
WROCLAW

TV P 3
WROCLAW

